

— Chưa.

— Vậy còn rụt rè gì nữa ?

Gã mặt trắng thờ dài sườn sượt, bấm vào bảng sừng cho bị đạn tuột ra ngoài. Mặt trận hai bên đã trở nên đồng đều. Dầu gã mặt đen có tài thiết thủ, Văn Bình vẫn coi thường. Giỏi gấp hai, gấp ba hẳn, chàng cũng quất xum trong hiệp thứ nhất.

Tuy nhiên, chàng không dám kéo dài thời giờ sợ Simun xuống hầm. Chàng có thể đánh lừa hai gã hộ pháp hữu đồng, vô mưu, song không hy vọng phỉnh gạt một tay lão luyện giang hồ như Simun.

Gã mặt đen nghiêng người trong thế bài tử bay bướm của võ Lão :

— Mời tiên sinh.

À, hẳn bắt đầu gọi chàng là tiên sinh ! Trong làng đao búa, danh từ lịch sự chỉ được dùng vào lúc ăn tươi nuốt sống địch thủ. Văn Bình không được quyền nhân nhượng nữa. Chàng phải trở tài thiết hạ hẳn trong nháy mắt. Sau hẳn, còn gã mặt trắng khôn ngoan và xảo quyệt nữa.

Chàng giả vờ xông vào, tạo cơ hội cho hẳn nắm ve áo chàng. Võ sĩ thiết thủ thường nắm áo đòi phương, kéo lại, rồi húc đầu vào mặt.

Gã mặt đen mặc mưu chàng dễ dàng như đùa trẻ. Hẳn xiết chặt cổ áo chàng, thét lên một tiếng rồi đập cái trán bóng loáng như đồng hun vào khoảng giữa hai mắt chàng. Chàng nín thở, đưa cùi tay lên đỡ, còn tay kia phất atemi vào họng hẳn.

Ở cổ có 2 mạch máu lên óc, mỗi bên có một huyệt huyết, gọi là murasamé và matsukazé. Đánh trúng huyết matsukazé nạn nhân sẽ bất tỉnh tức khắc. Còn huyết murasamé là huyết

chết. Văn Bình cố tình dùng tay phải để tấn công huyết murasamé.

Bùng một tiếng mạnh, cái trán gồ rần như gỗ lim của gã mặt đen chạm vào cùi tay thép nguội của Văn Bình. Chàng loạng choạng suýt ngã, nhưng trong tích tắc đồng hồ tối hệ ấy, sống bàn tay ghè góm của chàng đã chém giữa tử huyết.

Khôi thật gần một tạ xiu ngay xuống. Văn Bình quay người lại, phóng cước vào bụng gã mặt trắng. Quả chàng đoán đúng : hẳn chỉ là giả áo túi com. Cái đá giới thiệu của chàng đã làm hẳn văng luôn vào tường. Hẳn lồm cồm bò dậy, chàng đã thêm ngọn nữa. Hẳn nằm sóng soài trên nền đá phẳng lì.

Văn Bình không chủ tâm hạ sát gã mặt trắng. Vì chàng cần hẳn mở cửa phòng giam cứu Quỳnh Loan. Chàng kéo hẳn dậy, tát nhẹ vào mặt :

— Mày biết oai chưa ?

Hẳn mở mắt ra rồi nhắm lại. Té ra hẳn là đứa gan lì. Chàng bèn tặng một trái đĩa-rét vào quai hàm, tiếng xương kêu rảng rặc. Hẳn rú lên :

— Cha mẹ ơi !

Chàng bồi thêm trái đĩa-rét thứ hai :

— Cha mẹ mày không có ở đây. Nếu muốn về nhà, phải nghe theo lệnh tao.

Giọng hẳn lộ vẻ sợ sệt :

— Anh muốn gì ?

— Mở cửa sà lim.

Hẳn lắc đầu lia lia :

— Không dám. Ông Simun . . .

Chàng véo tai hẳn :

— Ông Simun của mày đang ở trên phòng.

Và lại, tao sẽ giết mày nếu mày cứng đầu. Tao sẽ giết luôn Simun.

Mặt tái mét, hắn bước lại cánh cửa sơn xanh. Thấy hắn trù trù, chàng gắt :

— Nhanh lên.

Ngón tay hắn run run như người kinh phong. Mấy phút sau, cánh cửa mới được mở ra. Bên trong là một hành lang rộng, và một cánh cửa sơn trắng ngoài đề chữ B.

Chàng đập vai hắn :

— Phòng A đâu ?

Hắn lầy bầy :

— Thưa, phòng A ở sau phòng B. Hai phòng cách nhau một vách sắt. Xếp xuống, hai phòng không nhìn thấy nhau.

Chàng nhớ lại lời Simun : giam chàng trong phòng A và đóng cửa sắt lại. Chàng hỏi thêm :

Còn phòng nào nữa ?

Mặt hắn đã tái lại tái thêm :

— Thưa...

Chàng quạt một trái thoi sơn vào hông, hắn chúi vào tường :

— Máy phòng, khai ra ?

— Thưa, hai.

— Ở đâu ?

Hắn ôm bụng, lão đảo lại gần cửa sơn xanh, chỉ cái nút gắn chìm trong tường :

— Bấm hai lần, cửa bí mật mở ra.

Hắn đưa tay lên tường, thì chàng gạt :

— Thong thả. Dẫn tao vào phòng giam cô Quỳnh Loan.

Đang ngồi bó gối trong sà lim, Quỳnh Loan

cười tươi như hoa nở khi thấy Văn Bình. Trước mặt người lạ, nàng không dám ôm chầm lấy chàng hôn. Nàng chỉ cầm tay chàng, giọng âu yếm :

— Góm, em chờ anh mãi !

Chàng hôn phớt vào trán nàng. Ba người trở ra hành lang. Văn Bình bấm nút bí mật : cánh cửa trong tường mở ra. Bên trong là một căn phòng nhỏ trống trơn, không bày đồ đạc.

Đối diện cửa bí mật là một cánh cửa khác. Chàng ra lệnh :

— Mở nốt ra.

Gã mặt trắng lắc đầu :

— Cửa bằng thép dày 15 phân. Khóa 3 nấc, tôi không có chìa khóa.

Chàng tát hắn một cái như trời giáng. Hắn rớt nước mắt, giọng đau khổ :

— Tôi không dám nói dối. Chìa khóa, ông Simun giữ.

— Bên trong có gì ?

— Tôi không biết.

— À, mày bưng bình. Được, đề tao nhắc cho mày nhớ lại.

Hắn lại run bần bật :

— Tôi nói thật, xin ông tin tôi. Lúc khuôn đồ vào, ông Simun không cho tôi xuống hầm.

Một tia chớp xẹt ngang trí Văn Bình. Chàng bắt nạt :

— Thùng độc được phải không ?

Gã mặt trắng định nói bỗng ngừng bật, nỗi sợ hãi khác thường hiện trên đôi mắt mất thần.

Văn Bình hỏi gặng :

— Thùng độc được lấy trộm trên phi cơ phải không ?

Một giọng nói quen thuộc vang lên sau lưng chàng :

— Phải.

Văn Bình quay phắt lại. Simun. Simun bằng xương bằng thịt, với khẩu súng lục 9 li lấp lánh dưới ánh đèn nê-ông. Hẳn cười khẩy :

— Phải. Thùng độc được cất trong phòng này. Còn nguyên 115 kilô, chưa sơ xuất một gờ-ram nào. Nếu anh cần, tôi xin biếu anh một ít.

Quynh Loan lùi lại một bước, thì Simun quát mắt :

— Tấn trò mèo vờn chuột đã hạ màn rồi. Yêu cầu cô giữ nguyên vị trí, đừng bắt tôi phải nhả đạn.

Quynh Loan nhìn tra, thái độ thản nhiên :

— Cảm ơn. Nghĩa là ông không định giết tôi. Simun lắc đầu :

— Việc này ở ngoài thẩm quyền của tôi. Cấp trên sẽ định đoạt sau. Thật ra, tôi không muốn xử tệ với Văn Bình. Dầu sao trong quá khứ Văn Bình đã cứu mạng cho tôi. Song, công việc là công việc, tôi đã nhân nhượng một lần rồi, ơn xưa đã trả, tôi không thể nhân nhượng lần nữa.

Văn Bình vẫn nín lặng, lưng dựa vào tường. Simun nói đúng : hẳn không thể nhân nhượng lần nữa. Chàng cũng không thể tha hẳn. Chàng quan sát hẳn căn kê để tìm sơ hở. Chàng chỉ cần hất loi lỏng trong một phần trăm tích tắc đồng hồ là có thể lật ngược thế cờ. Hiểu ý nghĩ của chàng, Simun gằn giọng :

— Anh áp đảo được hai thằng bị thịt, còn đối với tôi, anh đừng hòng. Chúng ta đều là những kẻ giang hồ, lăn lộn nhiều năm trong nghề đi khuya về tắt. Anh gồm lắm, hồi nãy tôi đã coi thường anh nên anh mới cứu được cô Quynh Loan. May thay, máy điện tử đã kiểm soát giùm tôi, nếu không còn nhiều chuyện đáng tiếc xảy ra nữa.

Cười hà hà một cách tự đắc, hẳn nói tiếp :

— Tôi quên chưa dặn anh rằng phòng giam dưới hầm được đặt trong tầm kiểm soát của vô tuyến truyền hình. Nhất cử, nhất động ở đây đều được ống kính đặc biệt chuyển lên văn phòng tôi. Vì vậy, tôi đã can thiệp kịp thời. Nếu anh còn sống, lần sau anh nên thận trọng thêm nữa.

Văn Bình nhún vai :

— Trong đời điệp báo, thành bại là thường. Tuy nhiên, tôi thành thật khen ngợi anh. Anh xứng đáng là đối thủ của tôi. Duy tiếc là anh chỉ còn một chân. Tôi lại không thích đấu võ với người tàn tật.

Lời nói khiêu khích của Văn Bình không làm Simun tức giận. Trái lại, hẳn mỉm cười :

— Anh khiêu khích gấp 5, gấp 10, tôi cũng không đỏ mặt đâu. Trái tim của Simun đã rắn lại thành đá rồi, anh Z.28 ạ. Tuy vậy, anh cần biết bí mật này để khỏi thắc mắc : Simun cụt chân thật đấy, nhưng ở Viễn đông này chưa ai chịu nổi một hiệp. Nếu thượng cấp cho phép, tôi sẽ quần thảo với anh một phen.

— Thượng cấp của anh là ai ?

— Quốc tế Đặc vụ.

— Không. Tôi muốn biết tên thật của người chỉ huy.

Simun phá lên cười :

— Ô, anh định điều tra tôi. Thôi, anh xếp cái trò đầu trí ấy lại. Chúng ta còn nhiều việc phải làm.

Quay sang gã mặt trắng, hắn ra lệnh :

— Mở cửa sà lim, đưa họ vào.

Gã mặt trắng lừ lừ đến trước mặt Văn Bình. Luồng nhờn tuyến sáng quắc của chàng như trái đèn thoi vào mặt hắn. Tay chân run lẩy bẩy, hắn đứng lại. Simun quát :

— Hừ, đồ vô dụng. Người, đầu phải thần thánh mà mày sợ.

Gã mặt trắng lắp bắp :

— Mời . . . ông vào.

Văn Bình nhìn đảo một vòng. Dưới họng súng thần xạ của gã cụt chân Simun, chàng không hy vọng thủ thắng. Nhưng nếu chàng chịu thua, lẳng lặng vào sà lim, kế hoạch của ông Hoàng sẽ tan nát. Quốc tế Đặc vụ sẽ tiếp tục làm mưa, làm gió. Và biết đâu họ sẽ giết chàng và Quỳnh Loan. Chàng đã an phận từ lâu, nếu đứt gánh nửa đường cũng không ăn hận, song còn Quỳnh Loan . . .

Quỳnh Loan thơ ngây, Quỳnh Loan kiều diễm. Quỳnh Loan nhắm mắt nghe lời chàng, lao đầu vào cạm bẫy. Nàng bị Simun lừa bắt là lỗi ở chàng. Lỗi ở chàng khinh địch và tự tin một cách quá đáng. Dầu tan xương, nát thịt, chàng vẫn phải cứu nàng.

Simun đồng đặc :

— Phiên bạn Z.2: quay lưng lại phía tôi và bước vào sà lim.

Đang giờ tay trên đầu, Quỳnh Loan vụt bỏ xuống. Gã mặt trắng cắn nhai :

— Ai cho phép cô bỏ tay. Giờ lên, nếu không ông Simun bắn nát óc.

Simun phụ họa :

— Nó nói đúng đấy. Yêu cầu cô giờ lên như cũ. Simun không ra người nào trái lệnh. Nhất là tù nhân. Cô đừng quên phút này cô là tù nhân của tôi. Nếu muốn, tôi có thể giết cô.

Quỳnh Loan riu riu nâng tay lên khỏi đầu. Trông vẻ mặt tái nhợt, ai cũng tưởng nàng sợ. Thật ra, nàng không sợ. Nghề nghiệp nguy hiểm đã tạo cho nàng một đức tính lạ lùng : đức tính thần nhiên trước cái chết. Sở dĩ nàng buông tay xuống, và tái mét mặt là để phỉnh gạt con cáo già Simun. Và hắn đã bị nàng lừa dễ dàng.

Dưới ánh đèn sáng quắc, hai cái nhẫn vàng tây, nam hồng ngọc của Quỳnh Loan lấp lánh. Đeo nhẫn vàng, hột đỏ, không phải là cách trang sức của phụ nữ thượng lưu. Vì dân bà thượng lưu chỉ dùng kim cương. Nếu không có hạt soàn, họ chỉ đeo cái nhẫn cưới nhỏ xíu, hoặc chẳng đeo gì hết. Simun tinh ý sẽ nhận ra nhẫn nàng là nhẫn giả. Vì hai cái nhẫn này đã được phòng thí nghiệm đặc biệt của Sở Mật vụ chế tạo riêng cho nữ nhân viên Biệt vụ.

Bề ngoài, nó giống như nhẫn thật. Thật ra, nó là một khí giới tấn tiến và hữu hiệu. Viên hồng ngọc rỏ tiền hình tròn được gắn vào mặt nhẫn chính là họng súng bí mật. Khi cần, nữ nhân viên Biệt vụ sẽ mở cái vít nhỏ xíu, rồi bấm nhẹ. Một hột nổ nhỏ bằng nửa hột gạo sẽ p. óng ra, đủ sức

hạ sát đối phương trong vòng hai thước.

Quỳnh Loan giả vờ hạ tay để mở ví. Nàng từ từ giơ tay lên, nhắm giữa tim Simun.

Đoàng... nổ tiếng nổ dữ dội. Dữ dội như tiếng lựu đạn xung kích. Kì diệu súng ống khét lẹt. Simun hơi loạng choạng, song không ngã. Viên đạn kinh khủng không trúng ngực hắn như Quỳnh Loan dự tính. Thoáng thấy ngón tay nàng rung rung, hắn vội né sang bên. Cờ chỉ giả dạn và khôn ngoan này đã cứu hắn khỏi chết thảm thương.

Sức công phá mạnh mẽ của viên đạn nhồi chất TNT đặc biệt làm hắn choáng váng trong giây phút nên hắn không kịp lấy cò. Tài bắn siêu việt của hắn có thể giết người như trò đùa. Biết rõ tài nghệ của Simun, Văn Bình không dám chân chửi nữa. Phát nổ vừa vang rầy, chàng đã tung người lại, khoa tay đánh bật khẩu súng.

Quỳnh Loan cũng chụp lấy cờm tay của gã mặt trắng. Hắn vùng ra, nhưng nàng lại nắm được tay kia. Hoảng hốt, hắn thoi mạnh vào mặt nàng. Nàng nghiêng đầu tránh, 5 móng tay nhọn hoắt của nàng vút vào mắt địch. Hắn ngời thục xuống. Mũi giày gắn thép của Quỳnh Loan đã hoành lên. Hắn rú lên một tiếng thảm thiết, bàn tay ôm bụng. Mũi giày vào rốn làm máu tuôn ra xối xả.

Vết thương bất thần đã biến gã mặt trắng thành con thú gè sọ. Về sự sệt và chậm chạp tàn biến, nhường cho thái độ quyết liệt, hắn a vào người Quỳnh Loan, vung quyền tới tấp. Một quả địa-rét vào bả vai làm nàng té xỉu. Hắn đánh tiếp vào xương hàm nàng. Trúng đòn, nàng sẽ bất tỉnh. Nhờ được tập luyện chu đáo, nàng vội chuyển thế,

đá mũi giày vào ống quyển địch, trong khi bàn tay chụp lại, 10 ngón thọc vào tứ huyết giữa 2 mắt.

Hắn đứng khựng, đưa tay vuốt mặt đầy máu rồi té xỉu. Quỳnh Loan cũng phải dựa vào tường cho khỏi ngã.

Trong khi ấy, cuộc đấu giữa Văn Bình và Simun đã tới hồi quyết liệt. Khẩu súng 9 li bị đánh văng xuống đất, Simun định nhặt lên nhưng Văn Bình đã nhanh chân đá vào góc. Không còn khí giới trong tay, Simun không còn là mối đe dọa khủng khiếp đối với chàng nữa. Chàng gằn giọng:

— Simun, anh Làng đi. Sức anh không địch nổi tôi đâu.

Simun nhò hệt xuống đất:

— Mời anh. Simun này chưa hề thua ai.

Văn Bình nhún vai:

— Qui luật của giới giang hồ là không dùng sức đè người Lẽ ra, anh không nên uy hiếp tôi bằng súng. Song tôi sẵn lòng bỏ qua. Hơn thế nữa, tôi sẽ không dùng hai chân để tấn công anh, vì anh mang chân gỗ, không thể đau đớn. Chúng ta sẽ đánh nhau bằng tay.

Simun cười nhạt:

— Mời anh.

Văn Bình lắc đầu:

— Kể tan phe được quyền đánh trước.

Lần đầu tiên, mặt Simun đỏ rục. Lần đầu tiên, hắn tức giận trước lời nói khinh miệt và khích bác của Văn Bình. Hắn rùng rợn rằng quạt átêmi vào mặt chàng. Nghe tiếng gió, chàng giật mình. Ít ra, hắn phải là đệ tam đẳng đai đen như đạo Cách đánh đấm ảo của hầu con chúng tôi nữa là môn

đệ ưu tá của ninjutsu Nhật bản.

Chàng đảo người, tránh phát atemi sơ kiến của địch. Đáp lễ, chàng hươi quyền vào ngực bản. Hân thối lên, giọng đầy kinh ngạc :

— Ha, ha, phong quyền. . .

Phong quyền là một trong các môn võ kỹ dị của Trung quốc. Phong quyền phát ra như gió thoảng, nhẹ như hoa rơi, song có thể làm phiến đá lớn tan thành bụi. Phải có chân khí thâm hậu, kết quả của hàng chục năm luyện tập, mới xử dụng nổi phong quyền. Văn Bình đã thụ giáo một võ sư ở Đài loan về phong quyền. Tuy nhiên, từ lâu chàng chưa hề dượt lại.

Simun co chân, khép cánh tay vào ngực, rồi vung ra. Tiếng gió kêu ào ào. Văn Bình mỉm cười lùi lại. Simun không phải là võ sĩ tầm thường; ngón đòn của hắn là một thể đặc biệt lối quyền. Phong quyền và lối quyền kỵ nhau như lửa kỵ nước. Biểu diễn lối quyền, với phép đánh sấm sét, hắn muốn tỏ cho chàng biết rằng nghề môn của chàng vô hiệu.

Chàng bèn chuyển sang nhu đạo thuần túy, chẹn cổ áo bản, định bóp nát cuống họng. Mặc dầu chàng nắm chặt, bản vẫn thoát ra dễ dàng. Áo quần hắn bỗng rụng trơn trượt như được thoa dầu nhờn, và da thịt hắn cũng trơn trượt như con lươn.

Văn Bình bắt đầu chột dạ. Simun vừa áp dụng ninjutsu — môn võ lạ lùng gần như hoang cường của Nhật bản — để phá thể khóa hiểm ác của chàng. Nhu đạo là môn võ lấy yếu thắng mạnh. Kỹ khôn diệt đại, nên không thể áp đảo được đệ

tử ninjutsu (1). Đối với đệ tử ninjutsu, mọi thế đánh của nhu đạo đều trở thành trò chơi con nít. Simun đã dùng lối quyền để phá phong quyền của chàng. Giờ đây, hắn lại dùng ninjutsu để phá nhu đạo. Nếu không vận dụng tài năng tuyệt đỉnh, chàng không hy vọng thắng hắn.

Chàng cảm thấy đại đột đã chấp hẳn hai chân. Nếu huy động cả hai chân, chàng có thể trấn áp hẳn trong vòng một hiệp. Từ nhiều năm nay, chưa cao thủ nào trong làng điệp báo chế ngự được tài đá độc nhất vô nhị của chàng.

Không trở tài nhu đạo được, chàng bèn quay ra võ tự do pha trộn võ samba của Nga với savate của Pháp. Song cũng như nhu đạo, hai môn võ này phải chịu bất lực trước phép tránh né và phỉnh phờ kỹ dị của ninjutsu. Dường như khám phá ra sự lo lắng của chàng, Simun chuyển sang thể tấn công.

Sống bàn tay cứng như ti ép nguội của hắn vèo qua mặt chàng. Chàng tung tay lên bắt, và bề quặp ra sau. Một lần nữa, bản lại thoát hiểm bằng ma thuật ninjutsu.

Tránh đòn xong, hắn đánh đứ vào thái dương chàng rồi La đòn chỉ tử bằng cùi tay trái. Nghĩa là hắn cố tình giết chàng. Giết chàng bằng cách tấn công yếu huyết kyo-ei ở dưới nách 2 phân tay. Trên người có 2 huyết kyo-ei, dưới nách trái và nách phải. Huyết bên trái là tử huyết, chạm vào thiệt mạng tức khắc. Huyết bên phải chỉ làm nạn

(1) — về chi tiết của võ ninjutsu, tác giả đã giải thích nhiều lần trong các bộ truyện đã xuất bản. Xin đọc Phù Tang Nội sóng (trọn bộ).

nhân bất tỉnh. Simun đã cố tình hích cùi chỏ vào nách trái của chàng.

Miền cường chàng phải hạ độc thủ. Sau chuyển công tác Hồng Kông thất bại, chàng bỏ Sở qua Ai Lao, thì phá' qui y tại một ngôi chùa cổ ở vùng ngoại ô Vạn Tượng (1). Hòa thượng trụ trì người Thái, trước đây là một hoàng thân nổi tiếng, đã truyền lại cho chàng một bộ võ công lạ lùng : thần ảo công.

Thần ảo công là thuật ninjutsu Trung hoa. Tập luyện thần ảo công đến trình độ cao siêu, con người trở thành nhẹ như lá, hoặc nặng như sắt, mềm như bún, hoặc cứng như đá, có thể chạy lướt trên mặt nước, bám vào trần nhà như thạch sùng, nhìn xuyên màn tối rõ ràng như đeo kính đặc biệt hồng ngoại tuyến.

Văn Bình mới học đến trình độ sơ cấp của thần ảo công, tuy nhiên chàng đã biến thành quái tượng của võ lâm quốc tế. Nhập môn, chàng phải luyện hư quyền. Đành dứ, gọi là hư quyền. Người giỏi hư quyền làm đối phương quảng mắt, nhìn đâu cũng thấy đòn, không phân biệt nổi thật giả. Tương thậ', giờ tay dờ, hóa ra đòn giã. Đến khi tưởng giả không tránh né, thì lại là đòn thật, tổn thương tinh mang.

Với một võ sĩ lão luyện như Simun, Văn Bình bất buộc phải dùng hư quyền. Hai cánh tay chàng tỏa ra, quay tròn như cánh quạt, rành buộc quanh mình Simun không khác lướt nhện. Thấy chàng đổi thế, Simun tròn tròn mắt. Đường như hẫ

(1) Xin đọc Tia Sáng Giết Người đang in.

định nói với chàng chuyện gì, song lại ngậm miệng.

Chàng dấm vào vai tả, Simun né sang hữu. Chàng lại dấm vào vai hữu, hẳn né sang tả. Chàng dấm luôn vào hai vai, hẳn vội thụt xuống. Chàng lại dấm vào vai hữu, hẳn lại né sang tả như máy. Vô hình chung, hẳn rơi vào phép thần ảo công thiên biến vạn hóa của chàng. Nửa chừng, chàng rút đòn về, phóng vào ngực Simun. Hẳn lạng người, tránh thoát, miệng đôn khác lại ào tới. Hẳn chưa kịp tránh, Văn Bình đã bồi thêm phát atemi.

Lãnh đòn vào ngực, Simun ngã lộn vào tường. Hẳn lao đảo đứng dậy, thõ ra một búng máu tươi.

Rồi xiu xuống.

Niềm trắc ẩn bùng dậy trong lòng Văn Bình, con người nổi tiếng tàn nhẫn trước kẻ thù. Song Simun không phải là kẻ thù của chàng. Trong quá khứ, chàng đã bản tên cứu hẳn khỏi vòng vây của linh doan biên giới.

Chàng bèn quì xuống, đỡ hẳn dậy.

Và suyt nữa chàng mất mạng.

Ông chân gỗ của Simun, cũng như chi nhánh của Quỳnh Loan, là một kỳ công của kỹ nghệ âm khí gián điệp. Trong ông chân gỗ được lắp nằm một bộ phận tác xạ đặc biệt. Hẳn kéo cái móc ở gần đầu gối là một mũi tên nhỏ bằng thép cứng, lăm thuốc độc, chui qua ống quần, vọt ra.

Simun nhắm vào mặt chàng. Song tiếng « rột » của mũi tên xuyên qua làn vải tạt-gau đã là tiếng chuông báo động đối với chàng. Nghe tiếng động, không cần suy nghĩ, chàng nghiêng đầu. Mũi tên đen sì vút qua má tóc quan của chàng cắm ngập vào tường.

Thuận tay, Văn Bình giáng átêmi vào mặt Simun. Hân thờ hắt ra một tiếng đau đớn.

Biết hân bị trúng độc thủ, Văn Bình thờ dài. Nằm dài trên đất, Simun lẳng lẳng nhìn chàng bằng cặp mắt khó hiểu. Văn Bình nói, giọng buồn bã :

— Tại anh . . . tôi vẫn muốn hòa thuận với anh. Dầu sao, chúng ta là bạn.

Simun nhướn miệng cười chua chát :

— Tôi sắp vĩnh biệt anh rồi. Thành thật xin lỗi anh. Con người chọc trời khuấy nước như Simun chưa hề xin lỗi ai. Sở dĩ phải xin lỗi anh, vì tôi đã phạm cấm điều của bọn giang hồ. Bần trộm..

Văn Bình đặt bàn tay lên vai hân :

— Quả thảo với anh là sự bất đắc dĩ. Tôi biết anh muốn hợp tác. Muốn lắm, nhưng sợ . . .

— Vâng, anh nói đúng. Anh thật là kẻ có con mắt phi thường, nhìn thấu gan ruột của tôi. Thật vậy, tôi bị ép buộc. Song bây giờ không ai có quyền ép buộc tôi được nữa, vì tôi sắp chết. Quốc tế Đặc vụ ra lệnh cho tôi lập mưu bắt anh và Quỳnh Loan. Tôi muốn nhắm mắt làm thình không được. Vì anh ơi, tôi còn mẹ già. . .

Nghĩ một phút, Simun nói tiếp, giọng bắt đầu nhỏ hân :

— Anh Văn Bình ơi, tôi còn mẹ già. . . Mẹ tôi sống ở Phong Saly, sát biên giới Hoa-Lào. Có thể nói rằng Phong Saly là thị trấn của Trung cộng. Tôi không dám cưỡng lời, vì người ta sẽ bắt mẹ tôi. Dầu sao mẹ tôi đã già rồi. . . gần 80 tuổi. Cha tôi mất từ ngày tôi còn thanh niên. Mất vì có đứa con ngỗ nghịch, sinh sống bằng nghề buôn lậu và đâm chém. . . Tuy tôi là đứa giang hồ, tôi cũng

còn trái tim biết rung động vì tình mẫu tử. . . Vì thương mẹ, tôi đành bắt nhả với anh. . .

— Anh cho tôi biết địa chỉ ở Phong Saly, tôi sẽ tìm cách. . .

— Không cần, anh ạ. Tôi chết, họ sẽ dè cho mẹ tôi yên.

Văn Bình đỡ Simun ngồi dậy. Hân lại ho ra một búng máu tươi nữa. Da mặt hân trắng bệch như tờ giấy. Chàng vội bổi gặng :

— Simun, tôi cần biết rõ kế hoạch đêm nay của Quốc tế Đặc vụ.

Hân lấp bắp :

— Họ đến đây. . . lấy thùng độc dược.

— Mấy giờ ?

— Lát nữa. Nhân viên của tôi đang chờ họ bên trên.

— Họ là ai ?

— Tôi không biết rõ.

— Anh liên lạc với họ chưa ?

— Rồi. Tôi chỉ mới gọi vô tuyến cho. . .

— Cho ai ?

— Cho. . . oooo . . .

Simun ngoẹo đầu, thờ hắt ra. Hân đã chết. Đứng đây, Văn Bình gập cặp mắt lạ lùng của Quỳnh Loan. Nàng nhìn chàng như nhìn một kỳ quan vũ trụ :

— Anh giỏi thật. . . Em không ngờ. . .

Chàng mỉm cười :

— Chưa giỏi bằng tài hân của em.

Quỳnh Loan nắm tay Văn Bình, giọng hơi run:

— Anh nói đùa mãi. Em nghe thính hạ ca tụng anh, giờ đây mới có cơ hội mục kích tận mắt.